

„Вы съдете тука и чакайте мя. А азъ со сына си щѣ възлѣзѣ на тѣсѣ горѣ да ся помолихъ Богу.“ Авраамъ взелъ жертвѣнь огнь и пожѣ, а Исаака натоварилъ съ дръва. Като возлизали възъ горѣ-тѣ, Исаакъ рекълъ на бащѣ си: Тате, ето у насѣ дръва и огнь, гдѣ е овца-та за жертвѣ?“ —

„Чадѣ!“ отговорилъ Авраамъ. „Господь Богъ ще ни про-води овцѣ за жертвѣ.“ Исаакъ никакъ не си турялъ на ума, че самъ си той е былъ обреченъ на жертвѣ. Кога възлѣзли на горѣ-тѣ, Авраамъ созидалъ жертвенникъ и на-клатъ на него дръва. Исаакъ съ кроткѣ покорность, безъ никакво сопротивленіе, ся далъ да го связать и возложить на дръва-та. Авраамъ държалъ вече пожа въ рѣкѣ, да за-коли сына си, кога чулъ гласъ отъ Ангела Божія, който выкалъ къмъ него: „Аврааме! Аврааме!“ — „Ето ми!“ от-говорилъ Авраамъ. — „Удържъ рѣкѣ-тѣ си,“ рекълъ Анге-ла-тѣ, „и не си убивай чедо-то: Господь е доволенъ отъ твоѣхъ-тѣ покорность и отъ това, гдѣ-то отъ любовь къмъ Него, ты не си пощадилъ даже и сына своего возлюблен-наго. Богъ има да ти возмезди за това, и твое-то потом-ство ще ся умножи като пѣськъ морскій; поради твое-то сѣмя ще ся благословять всичкы-тѣ колѣна земны (Быт. 22, 18). Това е показвало, че отъ потомство-то Авраамово щялъ да ся роди Избавитель.

Кога ся обьрижълъ, Авраамъ видѣлъ овенъ, свезанъ за рогове-тѣ въ храстѣе-то, взелъ го и принесълъ Богу въ жертвѣ, вмѣсто сына си. Подиръ това ся вържълъ дома наедно съ Исаака.

Сарра не доживѣла до женитѣхъ-тѣ на Исаака. Ти умрѣла на сто и двадесять годинѣ отъ рожденіе. До това время Авраамъ, ако и да былъ много богатъ, нѣмалъ още своѣхъ собственыхъ земьхъ, гдѣ да погребѣ женѣ-тѣ си. Въ онова время още нѣмало общи гробища, нѣ всѣхъ погребавалъ мъртвецы-тѣ си на своѣхъ земьхъ. Авраамъ купилъ отъ одного отъ жители-тѣ въ онахъ странѣхъ, по имя Ефрона,